

MARKÓ BÉLA

Világítás

*Amíg vannak élők,
terjeszkedik a temető is.
Meredek domboldalon
kúszik egyre feljebb,
talán a mennyország felé.*

*Hatvanhét éves vagyok.
Négy évvel idősebb halott apámnál.*

*De halott anyámnak
még mindig gyermeke lehetnék,
tizenhét évvel
fiatalabb vagyok nála most is.*

*Leguggolok, hogy megigazítsam
a félrebillent virágcserepet,
és amikor hirtelen felegyenesedem,
furcsán megszédülök,
érezem, hogy mindjárt elesem.*

*Lehet, hogy túl sok kávé ittam?
Megijedek, hiszen még soha
nem vesztettem el az ellenőrzést
a testem fölött.
Vagyis az életem fölött.*

*Világításkor sokan vannak a temetőben.
Gyermekkori ismerősök is.
Nem kellene észrevenniük semmit.*

*Már indulnánk vissza,
de most rátámaszkodom a sírkőre,
és kicsit előredőlök,
mintha elérékenyültem volna.*

*Milyen jó, hogy felállítottuk ezt a sírkövet.
Támaszkodom apámra és anyámra.
Megtartanak néhány pillanatig.
Jobban vagyok.*

*Pubán belesüppednek az ujjaim
a fekete márványba.
Elengedem, mehetünk.
Lépkedünk lefelé a rövidre nyírt fűvön.*

*Anna mégis észrevett valamit.
Jól ismer engem.
– Rendben van minden? – kérdi.
– Rendben van, persze – felelem.
És tulajdonképpen tényleg rendben van.*

Hagyaték

*Láttam meghalni apámat.
Arra emlékszem csupán, hogy a szeme
kékről szürkére változott, mintha
a lélek csak valami elszíneződés volna,
egyfajta átmeneti nyugalom
a végtelen hullámozásban
vagy a vissza-visszatérő viharban.*

*Nem tudom, törvény-e ez.
Nem láttam meghalni anyámat.
Le volt zárva a szeme, amire odaértem.
Fogalmam sincs, hogy belőle is
elszállt-e a kék szín
valahova a felbők fölé
vagy talán a tenger vizébe.*

*Réges-rég elrothadt minden,
legfeljebb egy-egy kifakult festékfolt
maradt meg a szemüregekben.
Nem néztem elégszer a szemetekbe,
hogy megjegyezzem, milyen a lélek.*

*Mindig hiányzik egy ecsetvonás.
Mindig befejezetlen a kép,
amit végül majd tűzre vetnek.
Miért hagytátok itt a szeretetet,
ha nincsen már testetek hozzá,
és nincsen használati utasítás?*

Oszlatás

*Amikor összegyűl a kritikus tömeg,
és nem akarnak hazamenni,
természetesen oszlatni kell,
ha fenn akarjuk tartani a rendet,
az egyensúlyt és a kormányt.*

*Könnygázzal, gumibottal kell megelőzni
a visszafordíthatatlan változást,
mielőtt elfajulnának a dolgok,
szét kell szórni a tüntetőket a térről,
segíteni kell, hogy elcsorogjon az ellenállás
a környező utcákban,
amíg teljesen felissza a város,
akár a vért a tampon,
vagy a vastag szövetnadrág
az önkéntelenül eleresztett vizeletet.*

*Lehet, hogy jobb az inkontinencia,
mint a visszatartott síkoly?
Oszlatni kell a tengerbe futó folyókat,
a gyülekező esőcseppeket,
az egymásba kapaszkodó hópelyheket,
mindent oszlatni kell, ami növekszik.*

*Egy ideje gyakrabban csordul ki a könnyem,
könnygázbombákat robbantasz körülöttem,
itt-ott már foltosodik a bőröm,
álmomban gumibottal versz engem,
mert túl sokat tudok rólad,
túl sokat reméltem egykor,
és túl sokszor becsaptál,
gyűl bennem a kritikus mennyiség,
rám küldöd férgeidet,
oszlatnak engem hamarosan,
szétkergetnek mindenfelé.
Meggondoltad-e, Istenem?*